

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. v právní věci žalobce: **D. G.**, narozeného x, státního příslušníka Ruská federace, v ČR bytem X, zastoupeného JUDr. Janem Langmeierem, advokátem, se sídlem Na Bělidle 997/15, Praha 5, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2015, č. j. MV-41704-3/SO-2015,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou dne 14. 8. 2015 zdejšímu soudu domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „ministerstvo“) ze dne 26. 1. 2015, č. j. OAM-30451-10/DP-2014. Tímto rozhodnutím ministerstvo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zastavilo řízení ve věci žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na

území České republiky za účelem studia, protože žalobce ve stanovené lhůtě nedoložil náležitosti stanovené v ustanovení § 44a odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Žalobce v žalobě namítl, že rozhodnutí ministerstva je „nesprávné“, neboť ministerstvo dospělo na základě neúplných důkazů k nesprávnému závěru. Ministerstvo vyzvalo žalobce k doplnění dokladu o zajištění ubytování, dokladu o účelu pobytu a dokladu o zajištění prostředků. Žalobce ve stanovené lhůtě dne 22. 9. 2014 ministerstvu předložil nájemní smlouvu a výpis z účtu. Ministerstvo však tyto doklady od žalobce nepřijalo s tím, že v nájemní smlouvě není uvedena adresa bytu a k výpisu z účtu nepředložil žalobce platební kartu, a vyzvalo jej, aby opravené a doplněné dokumenty předložil znovu, k čemuž nebyla žalobci ministerstvem stanovena žádná konkrétní lhůta. Dne 6. 11. 2014 proběhl ze strany ministerstva pokus o doručení další výzvy žalobci, který však nebyl úspěšný, neboť žalobce od 8. 9. 2014 bydlí na jiné adrese. Přestože žalobce rozumí česky, při jednání s úřady se vždy cítí nejistý a v důsledku toho zřejmě dobře nepochopil, co po něm ministerstvo žádalo. Proto žalobce ministerstvu nesdělil svou novou adresu, na které se v ČR zdržuje. Opravenou nájemní smlouvu obdržel od pronajímatele nemovité věci až dne 2. 2. 2015. Tuto nájemní smlouvu spolu s výpisem z bankovního účtu žalobce předložil správnímu orgánu bezodkladně poté, tedy dne 4. 2. 2015, kdy měl za to, že předložením nájemní smlouvy s vyplněnou adresou zároveň vůči ministerstvu splní svou oznamovací povinnost týkající se změny adresy místa pobytu. Ministerstvo, aniž by se žalobcem dne 4. 2. 2015 předloženými doklady jakkoliv zabývalo, žalobci sdělilo, aby se následující den dostavil k převzetí usnesení o zastavení řízení. V jednání správního orgánu spatřuje žalobce zásadní vadu řízení, protože nepřihlédl k žalobcem tvrzeným skutečnostem a jím předloženým důkazům, přestože byly dle mínění žalobce předloženy včas s ohledem na neurčitou lhůtu sdělenou žalobci ústně dne 22. 9. 2014, kterou se žalobce řídil. K názoru žalované, že neoznačil důkazy na podporu svých tvrzení, žalobce uvedl, že měl za to, že pokud bude žalovaná chtít některé doklady posoudit, vyzve žalobce k jejich předložení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí a uvedl, že ze spisu nevyplývá, že by se dne 22. 9. 2014 žalobce dostavil na pracoviště ministerstva, aby doložil požadované doklady, které následně nebyly ministerstvem přijaty. Podle § 52 správního řádu je účastník řízení povinen označit důkazy na podporu svých tvrzení. K doručování výzvy k odstranění vad žádosti na adresu, na které již žalobce nebydlel, žalovaný uvedl, že žalobce byl povinen dle § 98 odst. 3 zákona o pobytu cizinců hlásit změnu místa pobytu na území do 30 dnů ode dne této změny ministerstvu, přičemž žalobce tuto povinnost nesplnil. Žalobce byl o chybějících náležitostech žádosti a negativních následcích jejich nedoložení řádně poučen již ve výzvě, kterou si osobně převzal dne 10. 7. 2014. Opětovná výzva ze dne 6. 11. 2014 byla učiněna nad rámec zákonné povinnosti ministerstva. Pokud žalobce z důvodu jazykové bariéry nepochopil, co po něm ministerstvo žádalo, a nebyl si jistý jak postupovat, měl si obstarat buď zmocněnce či tlumočníka. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nereagoval na výzvu k odstranění vad žádosti ze dne 10. 7. 2014, ani na výzvu k odstranění vad žádosti ze dne 6. 11. 2014 a nedoložil k žádosti požadované náležitosti, zastavilo ministerstvo řízení o jeho žádosti.

Žalovaný dále uvedl, že k dokladům, které byly žalobcem doloženy dne 5. 2. 2015, nepřihlížel s ohledem na zásadu koncentrace řízení. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by se účastník dne 22. 9. 2014 dostavil k ministerstvu a bylo mu ústně sděleno, aby doplnil předložené doklady. Pokud žalobce tvrdil, že se skutečně k ministerstvu dne 22. 9. 2014 dostavil a ministerstvo od žalobce nepřijalo jím předkládané doklady s odůvodněním, že nejsou kompletní, byl žalobce povinen toto své tvrzení dostatečně, věrohodně a bez důvodných pochybností prokázat. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Rozsudkem ze dne 28. 6. 2017, č. j. 46 A 89/2015 – 43, soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, neboť dospěl k závěru, že žalobcem předložené dokumenty neměly být žalovaným s poukazem na zásadu koncentrace řízení odmítnuty, neboť nepředstavují ani nově uváděné skutečnosti ani návrhy na provedení nových důkazů. Na základě kasační stížnosti žalovaného byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 7 Azs 237/2017 – 26 rozsudek zdejšího soudu zrušen. Nejvyšší správní soud s poukazem na svou ustálenou judikaturu konstatoval, že zásada koncentrace řízení se v pobytových věcech plně uplatní, a proto žalovaný postupoval v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu, když odmítl žalobcem dodatečně předložené dokumenty, které dle Nejvyššího správního soudu třeba považovat za návrhy na provedení důkazů. Nejvyšší správní soud s tímto závazným názorem věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz. § 75 s. ř. s.) a vycházel ze závazného právního názoru NSS.

Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti:

Žalobce podal dne 10. 7. 2014 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. K této žádosti nebyly přiloženy všechny zákonem požadované náležitosti. Z tohoto důvodu ministerstvo výzvou ze dne 10. 7. 2014 žalobce vyzvalo, aby ve lhůtě 80 dnů doložil doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území, doklad o účelu pobytu, doklad o zajištění prostředků k pobytu a fotografie, a usnesením z téhož dne zároveň na uvedenou dobu řízení přerušilo. Žalobce si jak výzvu, tak usnesení o přerušení řízení převzal osobně tentýž den. Dne 24. 9. 2014 (dle otisku razítka na dokumentu obsaženém ve správním spisu) žalobce ministerstvu doložil potvrzení o studiu a fotografie. Vzhledem k tomu, že žalobce tedy nedoložil veškeré doklady, ministerstvo výzvou ze dne 6. 11. 2014 žalobce opětovně vyzvalo k předložení dokladu o zajištění prostředků k pobytu na území a dokladu o zajištění ubytování na území. V usnesení o přerušení řízení z téhož dne mu k tomu ministerstvo stanovilo lhůtu 7 dnů. Tato výzva společně s usnesením o přerušení řízení byla ministerstvem vypravena na adresu dosavadního hlášeného pobytu žalobce dne 11. 11. 2014. Zásilka se však dne 27. 11. 2014 vrátila ministerstvu s tím, že žalobce je na uvedené adrese neznámý. Ministerstvo proto tyto písemnosti doručilo žalobci veřejnou vyhláškou ze dne 17. 12. 2014. Následně ministerstvo usnesením ze dne 26. 1. 2015 řízení o žádosti žalobce

zastavilo. Stejnopis tohoto usnesení byl vypraven dne 27. 1. 2015 na adresu hlášeného pobytu žalobce s tím, že se zásilka opět vrátila dne 12. 2. 2015 ministerstvu, neboť žalobce byl na uvedené adrese neznámý. Žalobce stejnopis tohoto usnesení převzal osobně dne 5. 2. 2015. Součástí správního spisu je rovněž záznam o předložení dokladu o zajištění ubytování na území a dokladu o zajištění prostředků k pobytu na území, nájemní smlouva společně s vyplněným formulářovým lístkem „oznámení změn“ a s informací z katastru nemovitostí o vlastnictví příslušné bytové jednotky a potvrzení o bankovním účtu žalobce vystavené finanční institucí se sídlem na území Ruské federace s úředně ověřeným překladem. Na nájemní smlouvě a potvrzení o bankovním účtu je razítko ministerstva, na němž je uvedeno datum 5. 2. 2015.

V odůvodnění usnesení ze dne 26. 1. 2015 s odkazem na § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu ministerstvo mimo jiné uvedlo, že podaná žádost trpí vadami, neboť neobsahuje veškeré zákonem stanovené náležitosti. Vzhledem k tomu, že ani po výzvě a v poskytnuté lhůtě žadatel neodstranil všechny výše uvedené nedostatky a požadované náležitosti, nemohlo ministerstvo pokračovat v řízení o žádosti, čímž žalobce naplnil důvody pro zastavení řízení.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 9. 2. 2015 odvolání, ve kterém uvedl, že se dne 22. 9. 2014 dostavil na pracoviště ministerstva a přinesl s sebou nájemní smlouvu a výpis z účtu, které ministerstvo nepřijalo z důvodu, že tam nebyla uvedena adresa bytu a že k účtu žalobce neměl platební kartu s tím, že dokumenty měl žalobce doložit v nejkratším možném termínu. Od 8. 9. 2014 žalobce bydlel na adrese K. Majitelka nemovitosti opravenou nájemní smlouvu předala žalobci až 2. 2. 2015. Dne 4. 2. 2015 žalobce doložil výpis z účtu a opravenou nájemní smlouvu. Dle žalobce mělo ministerstvo přijmout doklady, které žalobce chtěl 22. 9. 2014 doložit, a nechat na posouzení rozhodčího pracoviště, zda uvedené doklady splňují zákonem požadované náležitosti. Pak by se nemohlo stát, že by žalobci nebyla doručena další výzva, protože již bydlel na nové adrese.

Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a usnesení ministerstva potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný mimo jiné uvedl, že ze spisového materiálu nevyplývá, že by se žalobce dne 22. 9. 2014 dostavil na pracoviště ministerstva, aby doložil požadované doklady. V souladu s § 52 správního řádu měl proto žalobce označit důkazy na podporu svých tvrzení. Žalovaný dále poukázala na § 98 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a z něj vyplývající povinnost cizince s povoleným dlouhodobým pobytem hlásit změnu místa pobytu na území do 30 dnů ode dne změny ministerstvu. Tuto povinnost žalobce podle žalované nesplnil, proto ministerstvo doručovalo na původní adresu žalobce, neboť správnímu orgánu nemohla být změna pobytu známa. Žalobce byl podle žalovaného o chybějících náležitostech žádosti a negativních následcích jejich nedoložení řádně poučen již ve výzvě, kterou převzal 10. 7. 2014. Jestliže se ministerstvo pokoušelo opětovně vyzvat k doložení náležitostí žádosti, konalo nad rámec své zákonné povinnosti v souladu se zásadou dobré správy. Žalobce mohl podle § 39 odst. 2 správního řádu požádat o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti. Podle žalovaného je ministerstvo povinno přijmout doložené doklady, žalobce však v odvolání neoznačil důkazy na podporu svých tvrzení, že se k ministerstvu dne 22. 9. 2014 skutečně dostavil a

ze spisového materiálu to nevyplývá. Proto se žalovaný plně ztotožnil se závěrem ministerstva, neboť žalobce nereagoval ani na jednu výzvu a nedoložil požadované náležitosti žádosti. Ke zmíněným dokladům, které byly doloženy dne 5. 2. 2015, již žalovaný nepřihlížel s ohledem na zásadu koncentrace řízení. Podle žalovaného je vyloučeno, aby žalobce uplatňoval v odvolání či v průběhu odvolacího řízení i takové skutečnosti a důkazy, o kterých věděl již v průběhu řízení před ministerstvem. Žalobce neuvedl důvody, které by mu bránily v jejich včasném podání. Žalovaný uzavřel, že důvody pro zastavení řízení ministerstvem byly podle jeho názoru splněny. Napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 3. 8. 2015.

V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 44a odst. 6 zákona o pobytu cizinců „[k] žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území vydaného podle § 42d je cizinec povinen

- a) předložit náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a), b), d) a e),
- b) předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j, a současně na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4,
- c) prokázat zajištění prostředků k pobytu na území (§ 13), jde-li o studium na vysoké škole nebo neplacenou odbornou praxi; v ostatních případech doklad o tom, že náklady na pobyt cizince přebírá tuzemská hostitelská organizace,
- d) předložit souhlas rodiče, případně jiného zákonného zástupce nebo poručníka, s jeho pobytem na území, je-li nezletilý.“

Podle § 82 odst. 4 správního řádu „[k] novým skutečností a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.“

Podstatou podané žaloby je spor o to, zdali ministerstvo, eventuálně žalovaný, měli, či neměli povinnost přihlédnout k dokladům doloženým žalobcem v únoru 2015, a zdali tak existovaly, či neexistovaly důvody pro zastavení řízení o žádosti žalobce.

Z výše citovaného § 44a odst. 6 zákona o pobytu cizinců vyplývá, které doklady měl žalobce ke své žádosti přiložit. Žalobce však nepředložil doklad o zajištění ubytování, doklad o účelu pobytu, doklad o zajištění prostředků k pobytu a fotografie. Proto byl ministerstvem dne 10. 7. 2014 vyzván, aby tyto doklady doložil. Žalobce byl zároveň poučen, že pokud tak neučiní, bude řízení o jeho žádosti zastaveno. K doložení uvedených náležitostí mu byla stanovena lhůta 80 dnů. To je dle názoru soudu časový úsek natolik dlouhý, že během něj měl žalobce dostatek možností tuto povinnost splnit, a to popřípadě i za pomoci zmocněnce či tlumočníka, tvrdí-li, že dost dobře nerozuměl, co se po něm požaduje. Na to ostatně správně poukázal žalovaný. První výzvu v listinné podobě měl

žalobce celou dobu k dispozici a zároveň po celou dobu věděl, že ještě nedoložil doklady, které ke své žádosti měl doložit. Zároveň mu muselo být po 29. 9. 2014 zřejmé, že lhůta uvedená v první výzvě již uplynula. Namísto toho však žalobce předložil pouze některé z požadovaných dokladů (fotografie a doklad o účelu pobytu).

Žalobce tvrdí, že se na pracoviště ministerstva dostavil dne 22. 9. 2014, kde úřední osoba ministerstva odmítla převzít doklad o zajištění ubytování a doklad o zajištění prostředků k pobytu s tím, že je má opravené a doplněné žalobce doložit později. Podle žalované k tomuto tvrzení žalobce nenavrhl důkazy a ze správního spisu to podle ní nevyplývá. Na tomto místě soud uvádí, že ze správního spisu vyplývá, že žalobce dne 24. 9. 2014 předložil doklad o účelu pobytu a fotografie. Toto datum je uvedeno na otisku razítka na listu, ke kterému jsou připojeny fotografie, a je uvedeno rovněž ve spisovém přehledu. Na formulářovém lístku, který je rovněž připojen k fotografiím a také k dokladu o účelu pobytu je sice také uvedeno datum 24. 9., ale zde jeví datum známky možného přepsání z data 22. 9. Ze správního spisu tedy nevyplývá, kolikrát se žalobce na pracoviště ministerstva dostavil a kdy tak přesně učinil. Tvrzení žalobce tak není spisovým materiálem vyloučeno. Pro projednávanou věc však tyto okolnosti nejsou směrodatné. Pokud by žalobce společně s doplněním bezvadných náležitostí (fotografie a doklad o účelu pobytu) předložil dne 24. 9. (dle správního spisu) či 22. 9. 2014 (dle jeho tvrzení) náležitosti, které zjevně neodpovídaly požadavkům na tyto dokumenty stanovené (doklad o zajištění ubytování, doklad o zajištění prostředků k pobytu), byl by postup úřední osoby zařazené v ministerstvu, která dle tvrzení žalobce jej měla poučit o těchto vadách a sdělit mu, aby dokumenty předložil znovu opravené a doplněné, zcela v souladu s poučovací povinností správního orgánu (srov. § 37 odst. 3 správního řádu). Soud zároveň poukazuje na rozpor v tvrzení žalobce, který v žalobě uvádí, že mu k opětovnému doložení těchto dokumentů nebyla stanovena žádná lhůta. Tomu však nenasvědčuje obsah jeho odvolání proti usnesení ministerstva, kde je uvedeno, že mu správní orgán sdělil, že tyto dokumenty má doložit v nejkratším možném termínu. Pojem „nejkratší možný termín“ je sice pojmem neurčitým, ale pokud se toto tvrzení zakládalo na pravdě, není možné na druhou stranu tvrdit, že lhůta nebyla určena. I kdyby tak bylo pravdivé tvrzení žalobce o odmítnutí dokumentů a ústní výzvě k odstranění jejich vad, bylo by možné ministerstvu vytknout pouze to, že o této skutečnosti nebyl učiněn záznam ve správním spise, což není možné považovat za vadu, která může způsobit nezákonnost usnesení ministerstva ze dne 26. 1. 2015. Následující postup v řízení a jeho důsledky jdou pak již zcela na vrub žalobce.

Žalobce totiž uvádí, že již od počátku září 2014 bydlel na nové adrese. Bez ohledu na tvrzení o vadách dokladu o zajištění ubytování měl podle § 98 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nahlásit změnu místa pobytu. Muselo mu být totiž zjevné, že adresa jeho předcházejícího pobytu byla doposud adresou pro doručování a že žádnou jinou adresu pro doručování ministerstvu nesdělil. Mohl tedy očekávat, že mu ministerstvo bude doručovat písemnosti na adresu předcházejícího pobytu. V momentě, kdy žádnou jinou adresu pro doručování nenahlásil a nenahlásil ani změnu místa svého pobytu, nelze proto ministerstvu, které se opětovnou výzvou k odstranění vad ze dne 6. 11. 2014 pokusilo doručit na adresu dosavadního místa pobytu a poté, co se to nezdařilo, doručilo ji veřejnou vyhláškou, ničeho vytknout. Žalobce o tvrzených problémech s odstraněním vad dokladů o zajištění ubytování a zajištění prostředků k pobytu po celou dobu ministerstvo

neinformoval. Z obsahu jeho odvolání přitom vyplývá, že vycházel z toho, že je má doložit v nejkratším možném termínu. Tyto doklady však doložil až v únoru 2015. Muselo mu přitom být jasné, že takový časový úsek trvající více než 4 měsíce není možné považovat za „nejkratší možný termín“. Pokud zde byly objektivní překážky, měl o nich ministerstvo informovat, což však neučinil. Žadatel přitom měl povinnost poskytovat ministerstvu veškerou potřebnou součinnost (srov. § 50 odst. 2 správního řádu), byl však ve vztahu ke správnímu orgánu od konce září 2014 do začátku února 2015 zcela pasivní. Procesní důsledky této jeho pasivity přitom nelze přičítat ministerstvu, nýbrž právě žalobci. Tyto námitky žalobce proto soud posoudil jako nedůvodné.

Soud na základě uvedeného dospěl k závěru, že žalobce po podání žádosti nedoplněné o zákonem stanovené doklady navzdory dlouhé lhůtě neodstranil vady žádosti, nýbrž tak kvůli své liknavosti učinil teprve po zastavení řízení o jeho žádosti. Správní orgán I. stupně se předloženými doklady zabývat nemohl, protože rozhodnutí již bylo vydáno. Žalovaný v souladu s ustanovením § 82 odst. 4 správního řádu k těmto návrhům na provedení nových důkazů nepřihlédl, neboť žalobci nic nebránilo tyto doklady předložit dříve (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 7 Azs 237/2017 – 26).

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Soud výrokem pod bodem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. prosince 2017

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
B. K.